

STRĂINILOR DE DACIA

sleios străin obraznic – tontoroiiul
îl joci peste strămoșul sfânt mormânt:
e joc de crimă jaf - inimii sloiul
cu care-mi zgârii duhuri din pământ

tot Kogaionul l-ai trezit – smârdoare!
când mi-ai pocit limba din Soare și Cuvânt:
mii tarabostes au ieșit din floare
sub hore calcă strâmbu-ți legământ

opriți din ceasuri – zeii-apasă-opinca:
din șarpe negru - iscă trandafirii
străbunii-și rostuiesc de zor tilinca
să cânte-mpărăteasca noimă-a firii

toții Mirii Munți în straie de lumină
vin cu Cereștile Mirese la Izvor:
aici sunt Soare Lună și Stupină
iar sfinții niciodată nu ne mor!

voi – venetici învăluiți în bale
nu ne cunoașteți zeii – nici otrava:
deci nu veniți orbeți - cu toată graba
curmați-vă spre noi a voastră cale!

prea gingaș sfânt pământu-i din vecie
să-ndure pas clocit nemernicie!
când zâne s-or desface din zvelt trunchi
vă veți preface-n stârvuri de păduchi...

...voi – greș de borți la raiul naiul:
retina tracă se trezește!
veți arde-n aprige vâpăi și-n graiul
în cari Zalmoxis ziua povestește!

SFÂNTUL VALAH

sfânt miezul nopții tace: e răcoros pe pajiști
și îmi aprinde candelii în ochii de prieteni
s-au fost făcut biserici în limpezimi de rariști
un munte-ntreg slujește cu-mpărății de jnepeni

cad stelele-n cristelniți și vântu-ngână psalmii
cu boli de nemurire se preamărește zarea

prin fagure de lună cu toți smerim cărarea
se sting în palme ruguri și vuiete de armii

alinul stinge jariști – supune crini de soartă
(nu-ncepe nu sfârșește pe frunțile crăiești!)
în miez de fruct al vinii a biruit o poartă:

de vrei frății cu mirul – spre crucea ta să crești
...e-o Gòlgotă senină pe umerii cerești
iar dinspre mântuire foșnesc alese vești

CÂND MĂ ÎNTÂLNESC CU LIMBA ROMÂNĂ

când mă întâlnesc cu
limba română – e ca și cum m-aș întâlni cu
Dumnezeu: plâng precum munții în
furtună – sufletul meu luminează până
departe – în adâncul – la rădăcina
fântânilor

mă întâlnesc cu însăși
Sărbătoarea

îndemnul de vibrație al limbii române – acolo
sus – în vârful copacului veciei – aprinde
fructul mântuirii: întâi îi ies acestuia - de sub
abdomenul silabelor – picioarele
baletând artificii miriapode – apoi – în
urmă – sunetul vocii sale de
fruct al minunii frazale coace și
aprinde palatul Lui
Dumnezeu – aprinde
pădurile raiului – aprinde flori în
auz și-n
lenile sfânt scrise de
albinelor văzduhului

limba română e cea în care Dumnezeu a făcut
Cele Patru Răsărituri – apoi pe
Adam Eva heruvii serafii - iar la urmă a
râs – vesel ca un copil – aplecat peste
ghizdurile înalte ale
Întregii Creații

Adrian Botez

